

BOB, EL GOS DELS BOMBERS

Als pobles, quan una casa es crema, moltes vegades els nens petits queden atrapats dins del foc. És molt difícil salvar-los, perquè, espantats, muts de por, s'amaguen i el fum no els deixa veure.

A Londres, però, fan servir uns gossos per salvar-los.

Aquests gossos són companys dels bombers i viuen junts. Quan s'encén una casa, els bombers els fan servir per salvar els nens. A Londres, un gos que es diu Bob, ja en porta dotze de salvats.

Un dia, es va encendre una casa. Els bombers hi van córrer. Una dona va anar cap a ells plorant i els va dir que, a dintre, hi havia una nena de dotze anys. Els bombers van deixar anar Bob perquè hi entrés a buscar-la. Bob es va enfilat per l'escala i va entrar enmig del fum. Cinc minuts després, Bob sortia de la casa portant a la boca una nena enganxada per la camisa. La mare va córrer cap a la petita i, quan la va veure viva, va plorar d'alegria. Els bombers van fer mil festes al gos i van mirar que no tingués cap cremada. Però Bob feia esforços per escapar-se d'ells i tornar a entrar a la casa. Els bombers es van pensar que algú altre havia quedat a dins. I van deixar anar Bob. Bob es va ficar a la casa, i en va tornar a sortir portant alguna cosa entre les dents. I tothom es va posar a riure quan van veure que allò que el gos portava no era sinó una nina molt grossa.

EL COS DE BOMERS

El cos de bombers té un edifici a les ciutats més grans. És allà on els telefonen, per avisar-los que a la ciutat, o bé a un poble veí, és necessari el seu servei. Sobretot en cas d'incendi. També en cas d'inundacions. O en l'enrunament d'una casa. Sempre, dia i nit, un grup de bombers està a punt de traslladar-se ràpidament si l'avisen. Però què fan els que es troben en aquestes dificultats, mentre esperen els bombers?

Potser us heu fixat que en els locals on entra molta gent hi ha unes portes que sempre estan tancades. Només s'obren si es cala foc a l'edifici. Aleshores, en comptes de cridar, esverar-se, donar empentes... convé que tothom, gran o petit, sàpiga sortir amb molt d'ordre i així ningú no es faci mal. En aquests llocs, es col·loquen molts extintors. L'escuma que en surt, apaga el foc. També a les escoles, convé que hi hagi extintors. També hi ha extintors petits per a les cases particulars, els cotxes...

Algunes cases tenen una escala exterior, perquè els veïns puguin baixar-hi en cas d'incendi.

Quan els bombers reben l'avís, es col·loquen el casc i en comptes de baixar per les escales, baixen relliscant ràpidament per un tub. Pugen al cotxe. Els estris ja hi són, tot està a punt. Per poder fer tot això amb rapidesa i fer bé la seva feina, els bombers s'entrenen sovint, per aprendre'n. També fan gimnàstica per ser més àgils.

Pel carrer, la sirena avisa tothom que els bombers tenen molta pressa. Els cotxes els deixen pas i tot el trànsit s'atura.

Com van vestits? Porten una roba còmoda que els permet de treballar bé. Les botes, per a l'aigua. El casc, per protegir el cap. De vegades es posen un equip de roba ininflamable, o sigui que no es crema encara que li caiguin al damunt espurnes de foc.

També usen lones elàstiques per si algú ha de saltar per la finestra.

L'ambulància amb les lliteres està a punt, per si cal recollir algun accidentat.

Corre corre que m'atrapes

EL LLOC ON VISC – EL PAÍS DE LES CENT PARAULES

Una vegada hi havia un país on la gent estava d'allò més contenta; vivien en un poble, ni petit ni gran, i tots es coneixien. Si algun dia dos es barallaven, els altres els descompartien; si un es posava malalt, els veïns s'encarregaven de donar-li les medicines i de tenir-li la casa ben endreçada; si un havia de marxar, els amics l'ajudaven a fer les maletes i, quan tornava, l'anaven a rebre. En una paraula: s'estimaven i tot els anava bé.

Els nens, ah, els nens! vivien plegats en unes casetes just a la seva mida. No com aquestes cases de la gent gran on mai no arribes a dalt de la taula, o els peus et pengen quan seus, i ets massa petit per agafar les coses de l'armari o per mirar per dalt de la barana.

No; eren unes cases fetes a la mida dels nens, amb totes les coses que els nens han de tenir, com ara pots, i caixes, i fustes, i cordills, i pinzells, i càvecs... ja ho sabeu vosaltres.

Cada tarda, quan els pares acabaven de treballar, els nens anaven a jugar amb ells, a l'herba de davant de les cases. Allí feien partits de pilota aixecaven estels, miraven llibres... Jo diria que els nens eren els més feliços de tot aquell país... si no fos que quan s'acabava un conte i preguntaven "I què més" ningú no sabia respondre. Però potser pensareu que això no té importància.

EN ROBACOLS

En Robacols havia trobat la manera de fer-se ric i en poc temps va anar moltes vegades a cals gegants a carregar diners i sempre li va anar molt bé. Aviat casa seva va ser la més adinerada de tots aquells contorns. La gent no se'n sabia avenir, i rondinava fort. Però no tothom rondinava: hi havia una herbolària bonica com el sol i olorosa com totes les herbes juntes, anomenada Sajolida, que n'estava més que contenta. En Robacols i la Sajolida s'estimaven molt, però ho guardaven en secret com un tresor.

Però vet aquí que els gegants van començar a notar una certa olor de sajolida a la cosa i van arribar a comprendre que algú pegava bones pessigades als seus diners, i no sabien qui era l'atrevit que els entrava d'aquella manera.

Enfurismats de tot, surten un dia per veure si podien aclarir alguna cosa i amb l'olor d'herbes van anar seguir en rastre. Tiren Rogent avall i quan arriben a l'alçada del carrer Mallorca troben l'herbolària. Quan la Sajolida se'ls va veure davant i que la voltaven, es posà a tremolar com una fulla d'arbre, i a plorar com un nen petit.

- No ploris – li digueren – No tinguis por de res. No et busquem pas a tu. És que algú entra a casa nostra i s'emporta les monedes d'or a raig fet, i no sabem qui és. El que volem de tu és que ens diguis si saps d'algú d'aquests contorns que s'hagi fet ric en poc temps i que li agradin molt les herbes, sobretot la sajolida.

L'herbolària prou que ho sabia, qui era ell, però no els ho volia pas dir. Al final, per treure's del davant aquells galifardeus, i perquè estava ben segura que el seu xicot se'n sortiria, els va parlar d'en Robacols, i els digué que vivia a la Torre de Fang.

Corre corre que m'atrapes

EL QUE CAL FER QUAN ES TÉ POR

La por és un gripau molt gros. Un gripau que dorm a dins nostre. De vegades es desperta i comença a saltar dins el pit. En aquests casos, és inútil intentar parlar amb el per mirar de calmar-lo, perquè comença a fer salts encara més grans: del cor a la gola, de la gola a la panxa, de la panxa al cap...

Diu el meu avi que l'únic que es pot fer en aquests casos és posar-se a cantar. Quan comences a cantar, el gripau es queda molt sorprès, i vol saber d'on ve la cançó. Després, es queda quiet i hi posa molta atenció, perquè li agafen ganes d'aprendre-la.

Però els gripaus no han nascut per la música, i de seguida se'n cansa i li comença a agafar son.

En un tres i no res, s'adorm, i llavors la por se'n va i ens quedem tranquils.

Cadascú té les seves pors, perquè, de fet, ens les fabriquem nosaltres mateixos. I moltes vegades sense cap motiu raonable. Recordo que, de petita, quan la mare apagava el llum i ajustava la porta, m'arraulia dins el llit i, ben aferrada als llençols, em tapava la cara per tal d'amagar-me. La fosca em feia por. Em sentia sola i feble, lluny de tot. Aleshores em semblava sentir sorolls pertot, i veia fantasmes que es passejaven per l'habitació. Fins que, aterrida, gairebé plorant, em posava a cridar la mare.

I la mare, enfadada perquè no la deixava dormir, em deia:

- No siguis bleada, nena. Por? Per què has de tenir por? Aquí no n'hi ha, de fantasmes! No, no en pots haver vist cap perquè no existeixen, els fantasmes. Només són personatges dels contes... El llum? No, i ara! Com vols dormir, amb el llum encès? Au! Tanca els ulls i dorm. I no em tornis a cridar, eh?

REX

En sortir de l'escola he vist un gosset. Semblava perdut, estava tot sol i m'ha fet molta pena. He pensat que el gosset estaria content de trobar un amic i he volgut agafar-lo. Com que el gosset no semblava pas que tingués ganes de venir amb mi, no se'n deuria fiar, li he donat la meitat del meu panet amb xocolata i el gosset s'ha menjat el panet amb xocolata i s'ha posat a remenar la cua com un ventall i li he dit Rex, com en una pel·lícula de policies que vaig veure dijous passat.

Després del panet, que en Rex s'ha cruspit gairebé tan de pressa com ho hauria fet l'Alceste, un company que sempre està menjant, en Rex m'ha seguit tot content. He pensat que seria una sorpresa molt agradable per al pare i la mare quan arribaria a casa amb en Rex. Després ensenyaria a en Rex a fer tot de coses, vigilaria la casa i també m'ajudaria a trobar bandits, com a la pel·lícula de dijous passat.

Bé, doncs, estic segur que no em creureu, però quan he arribat a casa la mare no s'ha posat tan contenta de veure en Rex com em pensava, no ho entenc. Potser una mica ha estat per culpa d'en Rex. Hem entrat a la sala i la mare ha arribat, m'ha fet un petó, m'ha preguntat si tot anava bé per l'escola, si jo no havia fet ximpleries i després ha vist en Rex i s'ha posat a cridar:

- On has trobat aquest animal?

EL LLAMP

E tot el pis, el que més li agradava era aquell despatx tan gran, que comunicava amb la galeria on ell tenia el seu cabasset blau per dormir, els seus plats on li posaven el menjar per a gats, l'aigua, i de vegades una miqueta de llet, i la caixa amb grava per fer-hi les seves necessitats. El despatx era ple de coses que al Llamp li cridaven l'atenció: figures de tota mena damunt prestatgeries i tauletes; postals i fotografies emmarcades, un vaixell de fusta, un teatret de titelles en un racó, és a dir tot de records i objectes decoratius... i sobretot, llibres i més llibres. Com que només tenia dos mesos, el Llamp feia unes corredisses que explicaven molt bé aquell nom que li havien posat. Era menut i, quan el volien tocar o acariciar, feina un bots i unes tombarelles que divertien la Margarida i el David, els seus amos. I sovint s'amagava i no sabien on era.

Ja hem dit que en un racó del despatx hi havia un teatre de titelles. Els titelles estaven col·locats damunt la boca del teló, amb els braços penjant enfora, com si miressin per una finestra.

El Llamp, aquella nit, no es podia adormir de cap manera. Tenia insomni. Corria pel pis sense poder aclucar l'ull. En un moment donat, es va quedar mirant els titelles. No els podia tocar perquè no hi arribava. El prestatge on era el teatre quedava massa amunt. I els titelles, quan van veure que el gat els mirava amb aquells ulls esbatanats, van decidir fer-li una petita representació per veure si després li venia la son.

Corre corre que m'atrapes

MINU, JO SÓC DE L'ÍNDIA

Sóc d'una ciutat que s'anomena Udaipur i que té uns 300.000 habitants. És molt famosa pels seus bonics llacs i està plena de palaus i temples. De totes maneres, com a totes les ciutats de l'Índia, al centre hi ha molt d'enrenou, un trànsit eixordador i molta pol·lució. N'hi ha tanta, que al vespre, quan tornes a casa i et passes la tovallola, després d'haver-te netejat, encara et surt bruta.

Al carrer es poden veure moltes cases de color blau. A nosaltres també ens agrada molt aquest color i per això hem pintat les parets i les portes d'aquest color, fins i tot una taula.

La nostra casa és senzilla, però no està gens malament si la comparem amb moltes altres vivendes que hi ha en aquest país; n'hi ha que són barraques i hi ha gent que ha de viure a la intempèrie, és a dir, al carrer, sobretot a les grans ciutats com Calcuta i Bombai.

El nostre carrer és tranquil i sempre hi ha dones que s'asseuen als bancs de pedra del carrer a fer petar la xerrada. Tampoc no hi falten vaques i bous, i a vegades fins i tot hi fan la becaina.

Avui hi ha molts núvols. Ens estan indicant que caurà un xàfec. A l'estiu plou molt i quasi cada dia fa un fort ruixat. És l'època dels monsons. A l'Índia, de juny a setembre bufa el monsó, que és un vent molt fort que porta pluges torrencials. Els monsons xopen la terra resseca i afavoreixen les collites, però si són massa forts fan molt de mal.

Temps previst: _____

PROBLEMES DENTALS

- El senyor Oller vol que demà tots us renteu molt bé les dents – va dir míster Majeika a la classe Tres, una tarda quan just faltava una setmana per acabar el curs-. Hi ha un dentista que vindrà a ensenyar-vos com us les heu de raspallar i com heu d'evitar les càries, i el senyor Oller diu que no vol que tingueu les boques brutes i pudents com galledes d'escombraries.
- Escolti, míster Màgic, jo sempre tinc les dents netes – va fer una veueta. Era la Melània.
- Sí Melània, n'estic ben segur – va dir míster Majeika-, però no tots són tan polits com tu.
- La Melània té les dents molt netes – va dir en Jaume Ganiprou-, però mireu com les té de lletges! Les té totes fora de lloc.

Per desgràcia tenia força raó. La Melània tenia les dents totes sortides. Però és clar, quan li van dir això es va posar a plorar encara més fort que mai.

- Buaaaà! T'odio, Jaume Graniprou, ets horrible!- es va lamentar.
- A mi no em diguis horrible – va respondre en Jaume – Fixa't com n'ets, tu, d'horrible, amb aquestes dents. Sembles el Comte Dràcula! La Melània té les dents de vampir. Eh! Vampirot horrible!
- Estigues tranquil, Jaume Graniprou- va dir míster Majeika. Però en Jaume, com sempre, no li va fer ni cas.
- Vampir! Vampir! – cridava-. La Melània sembla un vampir!

Míster Màgic va sortir de polleguera.

- Ara veuràs què és un vampir – va cridar assenyalant en Jaume.

En Jaume Graniprou va obrir la boca per dir alguna grolleria i es va aturar perquè de sobte va veure com tots els altres es reien d'ell.

- Vampir, vampir! – cridaven
- Què teniu, beneits? – va demanar. Però només li deien:
- Vampir, vampir!
- Mira – li va dir la Pandora Verd – mira't al mirall.

Tenia al seu calaix un mirallet de butxaca per pintar-se els llavis quan míster Majeika no mirava. El va allargar a en Jaume Graniprou. Es va mirar al mirall i llavors es va girar cap a míster Majeika.

- Miri què ha fet, míster Màgic – li va cridar.

Era ben veritat. A en Jaume Graniprou li havien crescut dents de vampir.

Eren llargues i punxegudes i li sortien cap enfora. N'hi havia dues d'especialment llargues i esmolades. La imatge era tant fastigosa com les de les pel·lícules de terror de la televisió.

- Oh, pobre de mi! – deia míster Majeika- Ja m'ha tornat a passar. Aquests antics encanteris em vénen al cap quan menys m'ho espero i me'ls dic per a mi mateix sense voler i.... abracadabra! El mal ja està fet.

Corre corre que m'atrapes

LA GRAN PENSADA D'EN TANET

Una tarda de dissabte, en Tanet reuní la seva colla al solar on acostumaven a jugar.

- Escolteu!- començà en Tanet quan foren tots reunits-. Hem de fer alguna cosa per en Pitus. Ja sé que tots hem fet el que hem pogut, venent números de les rifes i entrades per al festival. Però en Pitus és de la nostra colla i tenim el deure de fer més, encara.

Els altres feren que sí amb el cap. Estaven tots d'acord que calia fer alguna cosa més per en Pitus. Però, què podien fer?

- Has tingut alguna pensada?- Preguntar el Fleming.

En Tanet se'l mirà un moment. De seguida respongué:

- Sí.
- Digues, digues!. Li demanaren tots.
- Veureu...- començà en Tanet

Tots pararen l'orella.

- Us recordeu d'aquell diumenge que vam anar tots al Parc, a veure el Zoo?
- Sí, Sí!- respongueren els altres.
- Oh, i com ens vam divertir! Digué en Manelitus.
- A mi el que em va agradar més van ser les mones – comentà en Juli.
- I a mi les foques – digué, al seu torn, en Cigró.
- Calleu – ordenà el capdavanter. I prosseguí:- Us recordeu de la gentada que hi havia?
- Oh, sí- digué el Fleming-. Els cèntims que deuen fer cada diumenge, al Zoo...
- Tu ho has dit!- tallà ràpid en Tanet.
- Què vols dir?- preguntà el Fleming.

En Tanet es mirà, un a un, els de la seva colla. Aquests estaven tots intrigats per veure amb quina en sortiria en Tanet. Finalment, el capdavanter parlà:

- I si en féssim un, nosaltres, de Zoo?

Corre corre que m'atrapes

ALGUNES POESIES QUE PARLEN D'ANIMALS

EL MUSSOL

Jo tinc cara de setciències
i visc, de dia, ensopit;
totes les meves sentències
les penso, immòbil, de nit.

EL ROSSINYOL

Canta, canta, rossinyol,
fes ben curta la volada.
Branca fina de llorer
et serà vall i cabana.
Canta, rossinyol, ocell,
que l'estrella és altra.

EL MOSQUIT

Era un mosquit trompetista
de tal sensibilitat
que a la persona triada,
just abans de la fiblada,
perquè no es posés tan trista
tocava un disc dedicat.

HIPOPÒTAM

Perquè dins l'aigua del riu
s'ha emmirallat l'hipopòtam,
alça el cap, fa una ganyota amb
la bran boca oberta i riu.

PAPALLONA

Papallona que revoles
per les branques del roser,
¿ets el pètal d'una rosa
o un ocella de paper?

POLLS VENTURERS

Son agradosos i vivarrons, rossets, sedosos i tremolosos i petitons.
Pertot se fiquen, graten i piquen d'aquí i d'allà;
quan els esmiquen molles de pa, la lloca els crida, i,
engelosida, si qualcú els toca, pega envestida...

LA PARAULA

Passat migdia, en Carles havia començat a sentir un dolor estrepitós al ventre. Debades pensava què podia haver-li causat aquell dolor que havia començat suaument i havia anat intensificant-se a mesura que el rellotge voltava. Era un rellotge de caixa, adossat a la paret de la cambra, que en Carles no cessava de mirar amb inquietud. Voltaven les agulles, mentre en Carles sentia que el ventre se li inflava.

La mare d'en Carles començà a preocupar-se, quan va veure que el ventre li augmentava de volum i s'arrodonia. Li havia fet prendre una cullerada de bicarbonat, després li havia portat una tassa d'herbes: una infusió de camamilla amb anís estrellat i tota la cambra havia adquirit el perfum d'aquella bullidura. Li preguntava inquieta, la mare:

- Però, que has menjat, Carles?
- No ho sé – responia entre gemecs.
- Alguna cosa no t'haurà caigut bé. Què has menjat?
- No he menjat res, fora de casa.
- Si quasi no has dinat... Has menjat albercocs verds, prunes grenyals?
- No
- Doncs, què has menjat?

Quan la mare va veure que el ventre s'inflava, decidí portar-lo a la clínica d'urgències. El metge de torn l'observà rigorosament. Li féu moltes preguntes i l'explorà de cap a peus. El ventre creixia com una pilota.

- Si no fos arriscat – afirmà el metge -, m'atreviria a suposar que estàs embarassat.

Però la mare d'en Carles va pegar un crit tan estrepitós que féu trontollar les parets de la clínica d'urgències. De sobte, els metges, els infermeres, els zeladors començaren a córrer d'una cap a l'altre, commoguts pel crit que havia pegat la mare d'en Carles. El metge la tranquil·litzà:

- Observarem aquest ventre sota la pantalla. Aviat sabrem què dimonis amaga.

Portaren en Carles en una sala obscura. Li aplicaren la pantalla sobre el ventre i advertiren la causa d'aquell dolor funest.

- Miri això.
- Què? – preguntava la mare.
- Veu aquestes ombres?
- Sí, què és?
- En Carles s'ha empassat – assegurava el metge – una paraula.

Corre corre que m'atrapes

- Què diu?
- S'ha empassat una paraula. Miri-la com es belluga dins el ventre.

En Carles explicà que aquell matí havia intentat de respondre una pregunta del professor de Ciències i la resposta li havia quedat entravessada. Era una paraula molt llarga que llavors no era capaç de recordar...

El metge li va dir que es tranquil·litzés.

- La farà, la paraula? – preguntà la mare.
- Les paraules – replicà el doctor – solament s'expel·leixen per la boca.
- Doncs, què farem, ara?
-

Lentament, li pressionà el ventre. Les mans del metge pitjaven amb força. No era fàcil que la paraula sortís, ara que s'havia allotjat dins aquell estómac. Hi posà, encara, un últim esforç. En Carles féu alguns estossecs i vomità la paraula. Va dir, entre gemecs i salivera:

- Monocotiledònia....!

I es desinflà aquell ventre, ni que fos un globus!

UN TE DE BOJOS

La Llebre de Març i el Barretaire prenien el te davant de la casa, en una taula que hi havia parada a sota d'un arbre. Sense gens de mirament, repenjaven els colzes a sobre d'un Liró que dormia profundament entremig d'ells dos, i xerraven sense para per damunt del seu cap.

"S'hi deu trobar ben incòmode, aquest Liró", va pensar Alícia. "Encara que, com que està adormit, em sembla que tan se li'n dóna".

La taula era gran, però tots tres estaven apilotats en un cantó.

- No hi ha lloc ! No hi ha lloc! – va començar a cridar tan bon punt van veure que Alícia s'hi acostava.
- N'hi ha de sobres, de lloc! – va replicar Alícia indignada, tot asseient-se en una ampla cadira de braços que estava arrambada a un costat de la taula.
- Que et ve de gust una mica de vi? – va insinuar amb una veu dolça la Llebre de Març.

Alícia va mirar per tota la taula i no hi va veure més que te.

- No veig pas que hi hagi vi enlloc! – observà Alícia.
- No n'hi ha gens ni mica – va replicar la Llebre de Març.
- Aleshores no ha estat de gaire bona educació que me n'oferrissis – va dir l'Alícia enfadada.
- Tampoc no ho ha estat que t'asseguessis a taula sense haver estat convidada – va contestar la Llebre.
- No sabia que fos la teva taula – va dir Alícia – Està parada per molta més gent.

Amb aquestes, el Barretaire, que havia estat observant Alícia amb molta curiositat, li va dir:

- El que tu necessites és que et tallin el cabell!
- Vostè, s'hauria d'acostumar a no fer aquesta mena de comentaris personals – contestà Alícia -. És de mala educació!

Quan va haver sentit això, el Barretaire va fer uns ulls com unes taronges, però només se li va acudir de dir:

- En què s'assembla un corb a una taula d'escriure?

"Ves per on, Sembla que ara ens divertirem una mica", va pensar Alícia.

"M'alegro que els agradin les endevinalles..."

- Em penso que ja sé la solució - afegí en veu alta.
- Vols dir que ens en penses dir la solució? – preguntà sorpresa la Llebre de Març.
- Aleshores, hauries de dir el que penses.

Corre corre que m'atrapes

- Si és justament el que faig – es va afanyar a replicar Alícia -. Almenys... almenys penso el que dic.... que, al capdavall, és si fa no fa la mateixa cosa, oi?
- La mateixa cosa? De cap de les maneres? – va negar amb força el Berretaire -. Si fos així, aleshores tant se valdria dir “veig allò que menjo” que “menjo allò que veig”.
- Quin disbarat – hi va afegir la Llebre de Març -. Això seria com si tant se valgués dir “m'agrada tot allò que tinc” que “tinc tot allò que m'agrada”.
- Seria tant com assegurar – va afegir-hi el Liró, que semblava enraonar en somnis -, que tant és dir “respiro quan dormo” que “dormo quan respiro”.
- Això, a tu, sí que t'és ben bé igual! – va exclamar el Barretaire.

I amb això es va acabar la conversa. El petit grup va estar en silenci uns instants, mentre Alícia es trencava el cap provant de recordar tot el que sabia sobre corbs i taules d'escriure, que no era pas gaire.

EL DOCTOR BOOX I LA GIRAFA QUE TENIA MAL DE COLL

El meu amic, el doctor Boox, el veterinari, viu en una casa molt gran amb un munt d'animals: gossos, gats, llangardaixos, cabres, etcètera. El doctor Boox no és pas l'home més intel·ligent del món, però fa el que pot. Bé, aquesta és la història del doctor Boox i la girafa que tenia mal de coll.

Un matí, una mica tard, el doctor Boox jeia al llit amb uns quants gossos i hámsters, quan va sonar el telèfon.

- Aquí Boox. Què voleu?
- Smit iti Xu Xa – va fer el telèfon.
- No entenc res del que em dieu.

I és que tenia l'estetoscopi enganxat a les orelles. Sempre se'l deixava posat per no perdre'l de vista. Se'l va treure i el va allargar a un gos perquè l'aguantés.

- Aquí és el zoo - va dir el telèfon - Tenim una girafa malalta.
- Malalta de què?
- Del coll – va respondre l'home del telèfon.
- Ai mare! Ja m'ho imaginava.
- Bé, podem comptar amb vostè?
- Oh, faré el que pugui – va dir en Boox i va penjar el telèfon.
- Apa nois! – va dir en Boox als gossos - . Anem cap al zoo.

I es van posar en marxa. En Boox conduïa molt de pressa perquè era una emergència. Pel camí va tenir una idea. No es mamava el dit i, com que amb girafes, no hi havia tractat mai, va pensar de practicar amb un fanal. Així doncs, va parcar el cotxe davant d'un dels fanals més alts de la ciutat.

- A veure – va dir Boox.

Va fer una correguda fins al fanal i s'hi va enfilear amb tres bots i una esgarrapada.

- Que fàcil! Que ferm, eh, nois?

Quan van ser al zoo, se' van anar de dret cap a la girafa, que ara sí que estava malalta i un xic malhumorada. Però en Boox es va treure un flascó de liniment (l'etiqueta deia FREGUES CERVICALS DE DOBLE FORÇA DEL DOCTOR BOOX) i amb això li va fregar el coll. Al cap de poc, la girafa va fer:

- Ahhhhhh!
- Ja es troba més bé – a dir en Boox.
- Moltes gràcies – va dir l'home del zoo.

EN GORI FA D'HOME DEL TEMPS

Dilluns, de bon matí, en Gori treu el cap per la finestra, mira al cel i no el veu gens clar. El troba una mica tèrbol, com ple de núvols que no acaben de ser-ho.

“Sembla que no s’hagi tret les lleganyes, encara” pensa. I se li acudeix aquest embarbussament:

- El cel està enlleganyat, perquè l'enlleganyador ha passat. I ara, qui el desenlleganyarà?

La seva veïna, Júlia, que l’ha sentit, contesta a crits perquè en Gori se n’adoni:

- El cel està enlleganyat, qui el desenlleganyarà? Jo no el desenlleganyaré, perquè de desenlleganyar no en sé.

En Nani, des del carrer, amb la barreta de pa sota el braç fa:

- El cel està enlleganyat, qui el desenlleganyarà? El desenlleganyador que el desenlleganyi bon desenlleganyador serà.

I així van anar fent tota la setmana.

Dimarts, perquè el cel tenia núvols petits i enganxats com les rajoles d’un pis.

Dimecres, perquè tot eren núvols flonjos i blancs com flocs de cotó.

Dijous, perquè els núvols eren allargats com les baguets de fer entrepans.

Divendres, perquè els núvols eren allargats com les baguets de fer entrepans.

Divendres, perquè els núvols semblaven les pedres d’un carrer antic.

Dissabte i diumenge, perquè tot era tan ple de boira, que no es veia cap forma de res.

COM S'HO FAN LES PERSONES QUE NO HI VEUEN PER CONÈIXER EL MÓN.

Com podem saber qui és una persona si no la veiem? Si la sentim parlar durant una estoneta, aviat distingirem si és un home, una dona o un infant; si és alt o baix. El que podrà ser difícil és assabentar-nos si es tracta d'un nen o d'una nena, perquè tots dos tenen les veus finetes. Els nostres familiars i les persones molt conegudes, segurament els podrem reconèixer no únicament per la seva veu, sinó també escoltant la manera de caminar, olorant la colònia que porten...

Quan sentim la veu d'una persona, les seves passes o els sorolls que fa, podem saber si és lluny o a prop, si està quiet o es mou, on va, si s'asseu, s'aixeca, i altres coses que està fent.

Quan estiguem amb un company que no hi veu, heu de parlar-li perquè pugui assabentar-se de qui hi ha al seu costat o a prop seu i, així, ell també podrà adreçar-se a vosaltres.

Per saber què són les coses i com són, les haurem de tocar. Vosaltres podeu ajudar la persona que no hi veu si les hi poseu a les mans o li dieu on són perquè ella les pugui agafar. En passar les mans per damunt d'un llibre, per exemple, ens podem adonar de què és i de com és: sabrem la seva forma (quadrat, rectangular), i la seva grandària (gran, petit; gruixut, prim...), de quin material és (tapes dures, llises, aspres...).

El fet d'escoltar el soroll, també ens aporta dades; així podem distingir, per exemple, si l'objecte que cau a terra és una moneda o un clauer amb moltes claus; o identificar realitats que no es poden tocar: una moto que circula, un ocell que vola... Hi ha altres coses que les distingim per l'olfacte. Per exemple, abans de posar la pasta de dents sobre el raspallet, haurem d'olorar el tub, perquè, si no, correm el risc de rentar-nos-les amb la crema que la mare es posa a la cara. Altres vegades és el gust el que ens fa saber, per exemple, si un paquet és de sucre o de sal.

Corre corre que m'atrapes

AI, FILOMENA, FILOMENA!

La Filomena era una nena que tenia molta imaginació, tanta imaginació que, quan explicava alguna cosa a la gent gra, no l'entenien, perquè parlava d'una manera diferent i tots s'hi feien un embolic. Quan la Filomena es posava a enraonar, sempre acabaven dient el mateix:

- Ai, Filomena, Filomena!
- Quines sortides de gos d'aigua que tens!
- Nena, quan parles, et quedes sola!

Però ella no en feia cap cas, perquè el seu llenguatge secret, l'havia ensenyat als altres nens, i tots els nens van acabar parlant com la Filomena. I entre ells, ja ho crec que s'entenien!

Tot això va començar un bon dia, que pensant molt i cavil·lant encara més, va fer cara de sàvia i es va dir:

- El llenguatge que s'han inventat els grans m'avorreix i em fastigueja. Ells van posar un nom a tot i es van quedar tan tranquils, i ara ens fan aprendre noms i més noms, com si fóssim uns papagais tristos: el llibre és u llibre, la cadira és una cadira, i apa, així amb tota la resta. Ja estic cansada de repetir sempre el mateix. M'inventaré un nou llenguatge i tot serà més divertit. Ara sí que no m'avorriré!

I sí, sí. Un dia que s'estava a classe de Matemàtica, va voler provar l'experiment. Quan el mestre li va preguntar un exercici de càlcul, la Filomena va contestar d'una manera ben estranya:

- Digues, Filomena, quan fan deu més dotze?

Ella, sense rumiar-s'ho massa, li va engaltar:

- Cul i cua. (Del número "vint-i-dos" en deia "cul i cua".)

Els nens de la classe es van cargolar de riure de tant que els havia agradat aquella sortida. Però el mestre es va enfadar molt, moltíssim.

- Filomena! – va escridassat el mestre -. Per què has dit això de "cul i cua"? Per què?

La Filomena, com aquella que no diu res, respongué:

- Doncs perquè he estirat el cap dels camells. ("Estirar" vol dir "canviar", "cap" volia dir "nom" i "camell" volia dir "números".)

Corre corre que m'atrapes

El mestre es va pensar que la Filomena li prenia el pèl, i no era veritat, però ell s'ho pensava; va donar un bon cop sobre la taula i va cridar:

- Filomena, et falta un bull!

els nens de la classe encara reien més que abans i estaven ben esvalotats. La Filomena, contenta del seu invent, perquè veia que tota la classe ho celebrava amb rialles.

Aquell mateix dia va escriure un text lliure que va escandalitzar al mestre:

"Ahir el vespre vaig obrir la finestra de la meva galta i va entrar una cadira de tots colors que li costava una mica de volar. Tenia una ala mig trencada, pobreta!, i la vaig posar a dins d'una banyera pena de cotó fluix."

("Galta" volia dir "habitació", "cadira" volia dir "papallona" i "banyera" volia dir "capsa".)

Quan el mestre va poder reaccionar, li digué amb la veu mig trencada:

- Però, nena, quines bogeries que escrius!

La Filomena va arronsar les espatlles tot afegint:

- He incendiat aquest carrer tan bé com he pogut. ("Incendiar" volia dir "escriure" i "carrer" volia dir "text".)

LA BICICLETA

Anar en bicicleta, a més de ser una forma de viatjar, és una bona manera de fer esport. Amb la bicicleta es pot passejar pels parcs, fer moltes excursions per la platja o per la muntanya, o anar pels carrers dels pobles i les ciutats.

Hi ha tres classes de bicicletes: les de passeig, les de muntanya i les que serveixen per fer competicions. Segons què es vulgui fer, s'ha de saber triar la que vagi més bé.

És molt important dur una bicicleta que vagi a la mida perquè així es pot pedalar amb més comoditat. Per saber si una bicicleta va a la mida, quan seus al selló i poses el peu al pedal has de poder estirar la cama.

Per anar en bicicleta cal anar amb roba còmoda. És millor dur pantalons curts i una samarreta o un jersei, segons el temps que faci. Les sabates han de ser de sola forta perquè no es dobleguin al pedalar i, sobretot, s'ha de dur un casc que s'ajusti bé al cap.

Quan aneu amb bicicleta heu de circular amb prudència, s'ha de passar pels llocs indicats, com els carrils especials i, sempre, s'han de respectar els senyals. Si és de nit, heu de fer servir llums i dur reflectors perquè els altres us vegin. Per circular bé, si sou un grup, heu d'anar en fila d'un o de dos.

També és important tenir cura de la bicicleta i mantenir-la neta i en bon estat. S'ha de saber com funciona per poder arreglar les avaries més freqüents, per exemple, quan es punxa una roda.

EN MIQUEL DE LÖNNEBERGA

En Miquel de Lönneberga era un nen que vivia a Lönneberga. Era un noi entremaliat i molt tossut; no era tan bon minyó com tu. Això sí, quan no cridava, feia aspecte de bon noi. Els seus ulls eren grans i de color blau; la cara, rodona i rosadeta i el cabell, ros i escarolat. En conjunt tot ell semblava bon xicot i fins i tot s'hauria pogut creure que era un veritable angelet. Però no calia fer-se il·lusions. Tenia cinc anys i era fort com un toro i vivia a la masia Katthult, a Lönneberga, un poblet de Smaland. Per tant, parlava el dialecte de Smaland, però no ho podia pas evitar, perquè a Smaland parlen així. Quan volia la seva gorra no deia pas com tu: "Vull la meva gorra". Ell deia: "Vullgo el meu gorru". El seu "gorru" era una d'aquestes gorres que tenen la visera negra i el casquet de color blau, en realitat bastant lletja. La hi havia comprat el seu pare una vegada que havia anat a la ciutat. En Miquel va estar molt cofoi amb la gorra i quan se n'anava a dormir, deia sempre: "Jo vullgo el meu gorru". A la seva mare no li agradava que en Miquel es fiqués al llit amb la gorra posada. Volia que la deixés al penja-robes del vestibul, però aleshores en Miquel es posava a cridar tan fort que se'l podia sentir per tot Lönneberga: "Jo vullgo el meu gorru".

I en Miquel va dormir amb la gorra posada durant tres setmanes. És clar que es podia dormir amb la gorra posada, malgrat que resultés bastant incòmode. Però el cas era que en Miquel va sortir amb la seva i això era la cosa principal. I, sobretot, no es va fer allò que la seva mare volia.

Una vegada, per Nadal, la seva mare va intentar que en Miquel mengés mongetes tendres bullides, perquè ja se sap que les verdures són molt nutritives, però en Miquel es va negar a menjar-ne.

- Així, doncs, no penses menjar mai més cap verdura?- va preguntar-li la seva mare.
- Si – va respondre en Miquel-. Però verdures de veritat!

Aleshores, a poc a poc i sense dir res, va asseure's darrere l'arbre de Nadal i en va començar a mossegar les branques. Però se'n va cansar aviat, perquè es punxava la boca.

Corre corre que m'atrapes

L'ARQUEÒPTERIX

L'arqueòpterix va ser un ocell molt primitiu. De fet, va ser una espècie de transició entre els rèptils i els ocells, ja que tenia característiques de tots dos grups. Feia la mida d'un colom i tenia tot el cos recobert de plomes, així que, per la forma general, semblava ben bé un ocell. En canvi, tenia unes mandíbules proveïdes de dents còniques i una cua molt llarga. Més que volar devia planar, perquè tenia la musculatura del pit poc potent per poder fer anar les ales.

L'ORNITORINC

L'ornitorinc és un mamífer de cos aplanat que pot arribar a fer mig metre de llargada. Té una cua ampla i aplanada, i els dos parells de potes en forma d'aletes; el cap acaba en un bec que recorda molt el d'un ànec i té el cos completament recobert d'un pèl de color castany. És de costums aquàtics: neda i es mou per l'aigua amb gran agilitat, i la femella construeix el niu a la vora de l'aigua, on pon els ous i els cova. Habita a Austràlia i a Tasmània.

Barcelona, 18 de maig

Hola, Pep!

Ja deus haver notat que no t'escric gaire i ara t'he de dir una cosa molt important: aquesta és la meva última carta. No et pensis que m'he enfadat i que per això he decidit deixar d'escriure't. No podré fer-te arribar més cartes perquè la Marina em dóna molta feina i no puc fer més coses de les que faig.

La mare ha tingut una idea molt bona. Em va dir que com que m'agrada tant escriure hauria de fer un diari amb tot el que fa la Marina i que quan ella fos gran i ja sabés llegir li faria molta gràcia poder llegir totes les coses que fa, totes les coses que trenca, totes les coses que remena, totes les coses que diu.... Vaja, tot de tot, saps? I això és una bona feinada, oi?

HISTÒRIA D'UN ÓS

Hi havia una vegada - de fet, va ser un dimarts – un ós que estava aturat a la vora d'un gran bosc tot mirant fixament cap al cel. I vet aquí que allà dalt de tot, ben lluny, va veure un estol d'oques salvatges que volaven cap al sud. Llavors va mirar els arbres del bosc. Les fulles 'haviem tornat grogues i marrons, i ara l'una, ara l'altra, anaven caient de les branques.

Sabia que quan les oques volaven cap al sud, i quan les fulles queien dels arbres, l'hivern no trigaria a arribar, i la neu cobriria tot el bosc. Era, doncs, el moment de buscar una cosa on poder passar, ben protegit, tots aquells dies de fred. I això va ser, just, el que va fer.

Al cap de poc temps – de fet, va ser un dimecres -, van arribar uns homes... tota una colla d'homes carregats de plànols, mapes i instruments per prendre mides. Van projectar, traçar i amidar tot el terreny que hi havia al voltant de la cova. Després van arribar altres homes carregats d'excavadores, serres, destrals i tractors. i van excavar, serrar, tallar, piconar i remoure-ho tot d'una banda a l'altra. I van treballar, treballar i treballar fins a construir una gran, enorme... fàbrica, just damunt de la cova on l'ós dormia.

La fàbrica va funcionar durant tot el llarg i glacial hivern. I llavors va tornar la primavera.

Allà, a baix, a sota mateix d'un dels edificis de la fàbrica, l'ós es va despertar. Va parpellejar i va badallar. Es va aixecar, encara ben ensonyat, i va mirar al seu voltant. Era molt fosc i amb prou feines s'hi veia. Però al lluny va veure una llum.

- Ah!- va dir-, allà hi deu haver l'entrada de la cova. –I va tornar a badallar.

Va pujar les escales fins a l'entrada i va sortir a fora, on brillava un sol primaveral. Encara mig endormiscat, li costava d'obrir els ulls mig clucs. De cop se li van obrir com taronges. On era el bosc? On era l'herba? On eren els arbres? On eren les flors? Què havia passat? On es trobava? Tot li semblava estrany. No sabia pas on era. però nosaltres sí, oi? Sabem que es trobava just al mig d'una fàbrica que treballava a ple rendiment.

ELS TRES DESITJOS

I havent dit això, la casa es va omplir de guspies i la fada va desaparèixer per on havia vingut. Els dos vells es van quedar molt parats, sense saber ni què dir ni què demanar. Heus aquí que, amb aquestes, a la casa del costat es va sentir un soroll de cassoles i per la finestra va entrar una flaire molt bona. La vella va exclamar:

- Sents quina oloreta de botifarres? Amb la gana que tinc, ant de bo en poguéssim tenir una, encara que només fos una, per menjar-nos-la ben calentona per sopar.

I just ho va acabar de dir, que, enmig del foc, va aparèixer una magnífica botifarra. Quan el vell va veure el disbarat que havia fet la seva dona, es va posar fet una fúria i no parava de rondinar.

- Però què has fet, cap buit! Podies demanar un sac ple de diners, un palau, una carrossa i... va, i demanes una botifarra. Així se't pengés a la punta del nas! – va cridar, tot enfadat.

I, zas! encara no ho havia acabat de dir, que la botifarra va fer un bot i se li va enganxar al nas, de manera que semblava la trompa d'un elefant. Quan la dona es va veure amb aquella fila, aleshores era ella qui rondinava.

- I ara, què has fet? Treu-me això del nas! On vols que vagi així? – deia enfurismada.

El marit va provar de desenganxar-la-hi, però res, no hi havia manera. La vella no parava de somicar:

- Ja estem ben arreglats, perquè jo no em vull quedar així, jo vull tornar a ser com abans.

I així va ser com es van haver de gastar el tercer desig. Els dos vellets, alhora, van dir ben fort:

- Volem que aquesta botifarra es desenganxi del nas, ara mateix.

A l'acte van tornar a tenir la botifarra al foc, sense que es notés res del que havia passat, i se la van menjar ben calentona per sopar.

I conte acabat, si no és mentida serà veritat.

CANÇÓ D'AVIADOR

Aquell núvol juganer
té la forma d'un baladre
vigilant amors secrets.

Però ve el gregal de sobte,
l'escabella i el desfà.

I aquell altre més encès,
té la forma d'una aixada
a l'espatlla d'un pagès.

Però ve el llevat de sobte,
l'escabella i el desfà.

Aquell núvol esqueixat
té la forma d'una casa
aclofada en una vall.

Però ve el xaloc de sobte,
l'escabella i el desfà.

I aquell altre, agosarat,
té la forma d'una poma
mossegada d'amagat.

Però ve el migjorn de sobte,
l'escabella i el desfà.

Aquell núvol cançoner
té la forma d'una pipa
a la boca d'un ferrer.

Però ve el garbí de sobte,
l'escabella i el desfà.

I aquell altre, vermellós,
té la forma d'una noia
que es pentina en un balcó.

Però ve el ponent de sobte,
l'escabella i el desfà.

Aquell núvol emmandrit
té la forma d'una rosa
adormida a mig obrir.

Però ve el mestral de sobte,
l'escabella i el desfà.

I aquest núvol, més a prop,
té la forma de l'amada
ajaguda al bat del sol.

Però ve la tramuntana,
l'escabella i el desfà.

COM SÓN LES BRUIXES DE DEBÒ

En els contes de fades, les bruixes porten sempre uns barrets negres ridículs i capes negres, i van muntades en pals d'escombra. Però aquest no és un conte de fades. Aquest tracta de BRUIXES DE DEBÒ. El més important que heu de saber sobre les BRUIXES DE DEBÒ, és el següent: Escolteu amb molta atenció i no oblideu mai el que ara ve.

Les BRUIXES DE DEBÒ es vesteixen amb roba corrent i s'assemblen molt a les dones corrents. Viuen en cases corrents i fan feines corrents. És per això que són tan difícils d'enxampar. Una BRUIXA DE DEBÒ odia els nens amb un odi roent i abrasador, més abrasador, més roent que cap odi que us poguéssiu imaginar. Una BRUIXA DE DEBÒ passa tot el temps tramant com desfer-se dels nens del seu territori. La seva passió és eliminar-los, l'un darrer l'altre. En tot el dia no pensa en altra cosa. Ja pot estar treballant de caixa en un supermercat, o escrivint cartes a màquina per un home de negocis, o voltant amb un cotxe fantàstic (i podria fer qualsevol d'aquestes coses), que sempre tindrà el cap tramant i maquinant, agitant-se i cremant, bronzint i xiulant, amb idees sanguinàries i assassines.

Una nota sobre les bruixes: "Quin nen - es va dient tot el dia-, quin nen en concret serà el pròxim que triaré per aixafar-lo?".

Una BRUIXA DE DEBÒ troba tant de gust a aixafar un nen com vosaltres a menjar-vos un plat de maduixes amb nata. Compta que eliminarà un nen per setmana, i si no ho arriba a fer, es posa de mal humor. Un nen cada setmana, i al cap de l'any seran cinquanta-dos.

Esclafem-los, maseguem-los, que el seu rastre quedi fos. Aquest és el lema de totes les bruixes.

Amb molta cura una víctima és triada. Aleshores la bruixa posa a l'aguait del nen infortunat, igual que un caçador aguaita un ocell al bosc. Avança amb passos sords. Es mou silenciosament. S'hi acostava més i més. I al final, quan tot és a punt... Nyac!... S'hi llança al damunt! I espurnes que esclaten, i flames que s'encenen, i l'oli que bull. Les rates udolen. La pell s'arronsa. I el nen desapareix.

Heu de saber que una bruixa no colpeja els nens al cap, ni els clava cap punyal, ni els dispara amb cap pistola. La policia sempre atrapa els qui fan aquestes coses. Una bruixa no és mai atrapada. No oblideu que té màgia als

Corre corre que m'atrapes

dits i que la maldat li corre per la sang. Pot fer saltar les pedres com granotes i pot fer vacil·lar llengües de foc sobre la superfície de l'aigua. Aquests poders màgics són esglaiadors.

Afortunadament, avui dia no hi ha un gran nombre de BRUIXES DE DEBÒ al món. Però encara en són prou perquè això ens faci posar nerviosos. A Anglaterra, probablement n'hi ha un centenar en total. Alguns països en tenen més, d'altres no pas tantes. Però no hi ha país al món que estigui completament lliure de BRUIXES.

Una bruixa és sempre una dona. No és que vulgui parlar malament de les dones. La majoria són encantadores. Però això no treu el fet que totes les bruixes són dones. No existeix cap bruixa mascle ni res que s'hi assembli.

Per altra part, un diable necròfag és sempre un home. Com també ho és, certament, un gnom afaïçonat de gos. Tots dos són perillosos, però cap dels dos no ho és ni la meitat del que ho és una BRUIXA DE DEBÒ.

Pel que fa als nens, una BRUIXA DE DEBÒ és sens dubte l'ésser vivent més perillós de la Terra. I el que la fa doblement perillosa és el fet que no en sembla, de perillosa.

LA VELLETA QUE COMPTAVA ELS ESTERNUTS

A Gavirate, una vegada, hi havia una velleta que es passava tot el sant dia comptant els esternuts que feia la gent. Després, explicava a les seves amigues el resultat dels seus càlculs i totes plegades passaven l'estona xerrant sobre aquest tema.

- El farmacèutic n'ha fet set! – explicava la doneta.
- I ara!
- Ho juro! Que em caigui el nas ara mateix si no dic la veritat. Els ha fet cinc minuts abans de les dotze.

Xerraven, xerraven i arribaven a la conclusió que el farmacèutic, posava aigua a l'oli de ricí.

- El rector n'ha fet catorze! – comentava la velleta, encesa d'emoció.
- No t'has pas equivocat?
- Així em caigui el nas si n'ha fet un de menys!
- On anirem a parar!

Xerraven, xerraven i arribaven a la conclusió que el senyor rector posava massa oli a l'amanida.

Una vegada, la velleta i les seves amigues es van posar totes juntes, i eren més de set, sota la finestra del senyor Delio a espiar. Però el senyor Delio no esternudava gens perquè no ensumava tabac i no estava constipat.

- Ni un esternut- va dir la doneta-. Aquí hi ha gat amagat.
- Ben segur- van dir les seves amigues.

El senyor Delio les va sentir, va posar un bon grapat de pebre al polvoritzador de l'insecticida i sense fer-se notar el va etzibar sobre d'aquelles xafarderes, que s'estaven amagades sota la seva finestra.

- Atxim!- va fer la velleta.
- Atxim! Atxim!- van fer les seves amigues.

I totes plegades feien un esternut darrere l'altre!

- Jo n'he fet més- va dir la doneta.
- No, n'hem fet més nosaltres- van dir les seves amigues.

Es van engrapar pels cabells i es van aporrinar a tort i a dret, es van arrencar els vestits i van perdre una dent cadascuna. Després d'aquella feta, no va parlar mai més amb les seves amigues; es va comprar una llibreta i un llapis i se n'anava a voltar sola, soleta, i per cada esternut que sentia feia una creueta. Quan va morir, van trobar aquella llibreta plena de creus i deien:

- Fixeu-vos-hi, deu haver senyalat amb una creu totes les seves bones obres. I quantes que n'ha fet! Si ella no entra al Paradís, seguir que no hi entrarà pas ningú!

Corre corre que m'atrapes

EL VAMPIRET DRACULET

En un castell tenebrós,
abandonat, fred i humit,
viu un vampiret formós
que està sol i avorrit.

No té germans per jugar
i el seu pare és un gandul
que, enlloc d'anar a treballar
sempre dorm dins un bagul.

(...)

Només té per companyia
un mussol i un vell fantasma
geperut que té mania
als gats negres i atacs d'asma.

(...)

Ell no ha vist mai una escola
i li agrada quest ambient,
perquè, a més de xerinola,
pot fer amics, conèixer gent.

(...)

Jo no he anat a escola mai,
i aquí podré jugar i riure.
Trob que ha de ser superguai
aprendre a llegir i escriure.

(...)

De tot ha tret bones notes;
com que estudia, ha provat.
Fins una altra al·lots i al·lotes
que aquí el conte s'ha acabat.

L'ILLA DEL VES-PER-ON

Ara us explicaré una història d'aquelles que si no me l'hagués dit el mateix capità Bolavà Troladic no me la podria creure de cap manera.

Un bon dia el capità Bolavà Troladic va exclamar:

- Vull anar a descobrir món!

Va travessar el mar Roig, el mar negre i el mar Virolat. I justament en aquest mar hi havia set illes per descobrir.

Dilluns va descobrir una illa violeta plena de vinyes de cap a cap. I enmig de les vinyes un home plantava ceps.

- Què feu, bon home? – va preguntar el capità.
- Planto orelles – va respondre l'home violeta.
- Orelles, planteu? Doneu-me'n llavor, si us plau.

I llavor d'orelles va tenir el capità Troladic.

Dimarts va descobrir una illa blava plena de pomeres de cap a cap. I enmig de les pomeres un home que plantava pomes.

- Què feu bon home?- va preguntar el capità.
- Planto galtes – va respondre l'home blau.
- Galtes, planteu? Doneu-me'n llavor, si us plau.

I llavor de galtes va tenir el Capità Bolavà.

Dimecres va descobrir una illa turquesa plena de patateres de cap a cap. I enmig de les patateres un home que plantava patates.

- Què feu bon home?- va preguntar el capità.
- Planto nassos – va respondre l'home turquesa.
- Nassos, planteu? Doneu-me'n llavor, si us plau.

I llavor de nassos va tenir el capità Troladic.

I dijous va descobrir una illa verda plena de tarongers de cap a cap. I enmig dels tarongers un home que plantava taronges.

- Què feu bon home?- va preguntar el capità.
- Planto ulls- va respondre l'home verd.
- Ulls, planteu? Doneu-me'n llavor, si us plau.

I llavor d'ulls va tenir el capità Bolavà.

Divendres va descobrir una illa plena de blat de moro de cap a cap. I enmig del moresc un home que plantava panotxes.

Corre corre que m'atrapes

- Què feu, bon amic?- va preguntar el capità.
- Planto pèl – va respondre l'home groc.
- Pèl, planteu? Doneu-me'n llavor, si us plau.

I llavor de pèl, va tenir el capità Troladic.

Dissabte va descobrir una illa carbassa plena de pinedes de cap a cap. I enmig dels pinars un home que plantava pinyons.

- Què feu bon home?- va preguntar el capità.
- Planto boques- va respondre l'home carbassa.
- Boques, planteu? doneu-me'n llavor, si us plau.

I llavor de dents va tenir el capità Bolavà.

Diumenge va descobrir una illa vermella deserta de cap a cap, que va batejar amb el nom d'illa de Ves-per-on. La va llaurar, la va regar, i hi va plantar totes les llavors de les illes virolades. Des d'aleshores l'illa vermella de Ves-per-on és habitada per tot de gent amb una cara estranya. Tenen orelles de pàmpol, les galtes de poma camosina, el nas de patata, uns ulls com unes taronges, el pèl panotxa i la boca pinyonet.

I qui no ho vulgui creure que ho vagi a veure.